

(BUITEN)GEWOON GEZONDEN. IEDEREEN MISSIONARIS?!

Thomas Hendrikus – Bruggen bouwen en naar buiten gaan

- Scheutist van Indonesische afkomst
- Parochievicaris te Deurne
- Verantwoordelijke voor interreligieuze dialoog in het vicariaat Stad Antwerpen

“Opdat gij kinderen moogt worden van uw Vader in de hemel, die immers de zon laat opgaan over slechten en goeden en het laat regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen. Want als gij bemint die u beminnen, wat voor recht op loon hebt gij dan?” (Mt 5, 45-46)

Paus Franciscus roept ons in zijn apostolische exhortatie *Evangelii gaudium* op om meer **naar buiten (ad-extra)** te gaan; een kerkgemeenschap die een **open thuis** is voor iedereen, die risico's neemt omwille van haar voorkeur voor de zwakken eerder dan de zorg voor zichzelf (*ad-intra*); een kerkgemeenschap die open staat voor een **oprechte dialoog** met wie dan ook. Dat is eigenlijk de kern van ons christen zijn.

Ik woon al 4 jaar in België maar toch ben ik nog altijd bezig met **taal**, want Nederlands is geen chocolade of bier waarvan je onmiddellijk van de smaak kan genieten. Gelukkig dat ik nog genoeg geduld heb om goed om te gaan met deze ingewikkelde materie, bijvoorbeeld met “de bijzin”, “werkwoorden met vaste preposities”, woorden met “lange of korte klanken”, typisch Vlaamse dialecten en uitdrukkingen, enz. Dat is het allereerste en het voornaamste kruis voor een missionaris. We Scheutisten beleven heel intens dat **inburgering langs de taal komt**. De taal van het volk is daarmee de sleutel voor alles. Dikwijls maak ik het mooie Vlaams kapot, maar de Vlamingen zijn altijd braaf en beleefd en hebben ongelooflijk veel geduld daarvoor. Velen moedigen mij altijd aan en dat is de liefde waarmee ik me kan thuis voelen en me aan het weer en hun gewoontes aanpassen.

Als Scheutist wil ik **missionair aanwezig** zijn, niet alleen in het traditionele pastorale landschap, ook in de periferie van een multiculturele samenleving. In Deurne vormen wij dan ook een internationale en religieuze gemeenschap waar drie jonge Scheutisten uit Indonesië, Brazilië en Kameroen samenleven en samenwerken. De aanwezigheid onder de mensen is voor mij belangrijk. We willen **bruggen bouwen tussen ons en de mensen**. We willen openheid en solidariteit in verscheidenheid versterken en zo tot onderlinge samenwerkingen komen.

Waarom ben ik in het bijzonder geëngageerd in het werken aan **interreligieuze dialoog**? Mijn thuisland, Indonesië, is bekend als het land met de grootste moslimbevolking ter wereld en Flores, waar ik geboren ben, is het enige katholieke eiland. Deze multiculturele-religieuze omstandigheden bepalen mijn verdraagzaamheid en verrijken mijn missionaire ervaringen en hebben ook geleid tot mijn studies in Arabisch en Islamologie. Als verantwoordelijke voor de interreligieuze dialoog wil ik in de lokale kerken mee aan de **dialoog** werken. Maar Vlaanderen is Vlaanderen met haar grote geschiedenis van toen en enorme secularisatie van vandaag. Het wordt natuurlijk meer uitdagend en ingewikkeld omdat haar samenleving niet alleen sterk **geseculariseerd** is, maar ook **gepolariseerd**.

***Hoe bouwen wij bruggen tussen mensen?
Hoe werken wij aan een oprechte dialoog met wie dan ook?***